

Ploaie de toamnă

Felix

Plouă vârtos, abrupt, cu ochii-nchiși,
Din norii suflecați gospodărește
Și pomii-s uzi și reci și interziși
Și frunza-ngălbenită răgușește.

Un univers de umezeală gri
Se-nstăpânește peste tot și toate
Și veșnicul „a fi sau a nu fi?”
Are soluția-n...umiditate.

De-atâta rece și de-atâta sur
A zgribulit și aripa nădejdi,
Făcând din zbor doar un târâș obscur
Sub ramuri dezbrăcate de odăjdii.

Pătrunde umezeala până-n miez,
În oase-i frig și-n suflet burnițează,
Și pe pământul îmbibat, obez,
Doar deprimantul plumburiu tronează.

Și, ca o frunză, prins de ramul meu,
Simt că sunt victima acestei toamne
Căzând în gol, dar strig la Dumnezeu:
Mă prăbușesc, întinde-mi mâna, Doamne!

Un suflu numai și a fost deajuns
Ca să dispară-această apăsare,
Și-am înțeles al Cerului răspuns:
Deasupra norilor e veșnic Soare!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 27 octombrie 2016